

[Elisabeth Bruun Olesen]

Hvorfor tager arbejdsministeren ikke hele gruppen af mennesker på de lave satser med i sin redningsaktion?

Ifølge ministerens egne tal er der tale om en meget lille gruppe – med streg under meget lille – så det kan da ikke være af økonomiske grunde. Det er ikke rigtigt, som der står i bemærkningerne til forslaget, at folk, som ikke har optjent timer nok af et arbejdstilbud til at opfylde arbejdskravet, er bedre stillet med forlængede dagpenge, end de var før.

Før havde kommunerne en interesse i at sørge for, at folk opnåede det nødvendige antal timer, så der ikke kom flere bistandsklienter. Nu er tallet altså så lille, at der ikke er sket en eller anden voldsom overreaktion fra kommunernes side, hvor de har sagt: ned på forlængede dagpenge! Så ville tallet formodentlig have været meget større. Men når det nu er så få, hvorfor tager man dem så ikke med ind i redningsaktionen? Er det, fordi man alligevel mener i sin konklusion, at nogle på et eller andet tidspunkt, om så først i 1988, skal ende på nedsatte dagpenge, for at man kan opretholde begrebet nedsatte dagpenge?

Det er en social katastrofe at komme på nedsatte dagpenge, og det bliver ikke anderledes af, at det endnu kun er en meget lille gruppe, der er endt dér, og at det ikke er overgangspersonerne.

VS har hele tiden ment, at det var rablen- de forkert at kæde et uddannelsesstilbud sammen med en trussel om nedsatte dagpenge. Den sammenkædning skal efter vores mening væk, og vi mener heller ikke, der er grund til at afvente nye undersøgelser af, hvordan ordningen med uddannelsesstilbud virker, før man kan fjerne de nedsatte dagpenge. Der er i øvrigt kommet en undersøgelse, der viser, at ca. 25.000 vil komme på nedsatte dagpenge i løbet af 1988, hovedsagelig kvinder.

Det ville altså være en oplagt idé for arbejdsministeren at tage et initiativ, som jo så også ville være et ligestillingsinitiativ, som vi jo alle sammen går ind for – det har debatten da lige før sagt i ord – og simpelt hen fjernede de nedsatte dagpenge ikke blot for overgangspersonerne i 1987, men også i 1988 og fremover.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne takke ordførerne for regeringspartierne, de Radikale og SF, ja delvis også VS, for de saglige og konstruktive bidrag til debatten. Jeg er glad for, at så mange partier ikke bare har læst, men også vil forstå forslaget. Jeg er sikker på, at der bag hr. Kaj Poulsens ord ligger – det kom ikke helt klart frem – at Socialdemokratiet selvsagt stemmer for dette lovforslag. Det må jeg tage som helt givet.

Det var i øvrigt en mærkelig ordførertale, hr. Kaj Poulsen holdt, idet han tog sit udgangspunkt i, at der overhovedet ikke var nogen, der kom på nedsatte eller forlængede dagpenge i 1987 ifølge lovforslaget, og at det skulle være en overraskelse for ministeren i forhold til forberedelserne, som ministeren altså ifølge hr. Kaj Poulsen tilsyneladende ikke skulle have læst. Jamen det fremgår da helt klart af lovforberedelserne til de oprindelige lovforslag, at der er en gruppe personer, der vil komme på forlængede dagpenge. Der er en gruppe personer, som det var forudset ville komme på forlængede dagpenge i 1987. Der er intet som helst nyt i det. Det er den gruppe personer, som ikke i forbindelse med et arbejdstilbud har optjent de 26 ugers arbejde. Det fremgår klart af lovforberedelserne, at der er et antal personer – vi kan diskutere hvor mange – som i henhold til lovforberedelserne vil komme på forlængede dagpenge, og det rører vi ikke ved.

Nej, det, vi gør, gør vi for de personer, som i stedet for et arbejdstilbud har valgt uddannelsesydelse eller iværksætterydelse i tillid til, at når de fulgte vores intentioner om, at hvis man uddannede sig eller startede virksomhed, måtte man ikke blive stillet dårligere, end hvis man valgte et arbejdstilbud. Det er her, vi har opdaget at der er et hul, nemlig i forhold til de personer, som måtte holde op med en uddannelse eller med deres virksomhed.

Og, hr. Kaj Poulsen, det er ikke politik, når det er værst, det er politik, når det er bedst. Det er nemlig et udtryk for, at når lovgiver finder et hul i forhold til den intention, der er med loven, så vælger lovgiver at leve op til sin forpligtelse over for sin politiske samarbejdspartner og over for de befolkningsgrupper, som har valgt en uddannelsesydelse eller iværksætterydelse i tillid til, at de ikke blev dårligere stillet af den grund. Forpligtelsen over for denne gruppe lever vi